

Φυσικό Περιβάλλον: Γιατί εξαντλούμε αυτό που μας τρέφει; (Πολυξένη Δημοσθένους)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=176025>]

Η καύση (αρχικά ξυλείας και στη συνέχεια ορυκτών καυσίμων), που είναι μία από τις πλέον στοιχειώδεις και αρχαιότερες δραστηριότητες του οργανωμένου σε ομάδες/ κοινωνίες ανθρώπου, αποτελεί σήμερα τη πηγή/αιτία του μεγαλύτερου υδρογειακού προβλήματος της εποχής μας, που είναι το «φαινόμενο του θερμοκηπίου». Το φαινόμενο αυτό οφείλεται στα αέρια του θερμοκηπίου και κυρίως το διοξείδιο του άνθρακα, το οποίο είναι προϊόν καύσης, κυρίως ξυλείας και ορυκτών καυσίμων (π.χ. άνθρακας, πετρέλαιο κ.ά.). Το «φαινόμενο του θερμοκηπίου» είναι ένα φυσικό φαινόμενο και απαραίτητο για τη διατήρηση και εξέλιξη της ζωής στον πλανήτη γη. Χωρίς το στρώμα των αερίων του θερμοκηπίου (διοξείδιο του άνθρακα, μεθάνιο, υδρατμοί κ.ά.) στα ψηλότερα στρώματα της ατμόσφαιρας, η θερμότητα στην επιφάνεια της γης που οφείλεται κατεξοχήν στις ηλιακές ακτίνες θα διέφευγε στο διάστημα με αποτέλεσμα οι θερμοκρασίες πάνω στη γη να ήταν ανυπόφορα χαμηλές και συνεπώς ακατάλληλες για επιβίωση.

Πηγή: *wikimedia commons*

Όμως οι αυξημένες εκπομπές των αερίων του θερμοκηπίου που προέρχονται από την αλόγιστη καύση ορυκτών καυσίμων σε μηχανοκίνητα οχήματα, εστίες θέρμανσης και βιομηχανικές μονάδες έχουν σαν αποτέλεσμα την ενίσχυση του φαινομένου και σταδιακή αύξηση της μέσης θερμοκρασίας στην επιφάνεια της γης με καταστροφικές συνέπειες στο άψυχο και έμψυχο φυσικό περιβάλλον (όπως τυφώνες, πλημμύρες κ.ά). Σήμερα ο άνθρωπος καίει σε ένα χρόνο ποσότητα ορυκτών καυσίμων, για την οποία χρειάστηκαν μισό εκατομμύριο (500 000) χρόνια φωτοσύνθεσης! Οι ρυθμοί κατανάλωσης του φυσικού αυτού πλούτου είναι πραγματικά τρομακτικοί και οδηγούν αναπόφευκτα τόσο στην αγχωτική εξάντλησή του όσο και σε μη αναστρέψιμες οικολογικές καταστροφές.

Όταν στερέψει και η τελευταία πετρελαιοπηγή θα εξαλειφθεί συνάμα και ο κίνδυνος ρύπανσης των θαλασσών με πετρελαιοκηλίδες, πως όμως θα καλύψει ο σύγχρονος άνθρωπος τις υπέρμετρα αυξημένες ενεργειακές του ανάγκες; Οι ανανεώσιμες πηγές ενέργειας (γεωθερμική, υδροηλεκτρική, ηλιακή, αιολική κ.ά.) είναι σίγουρα ήπιες μορφές ενέργειας και γίνονται εκτεταμένες προσπάθειες για αποτελεσματική εκμετάλλευσή τους. Όμως δεν είναι αρκετές για να

ικανοποιήσουν τις ανάγκες του σύγχρονου τρόπου ζωής και έτσι διαφαίνεται προκλητικά στον ορίζοντα η εκμετάλλευση της πυρηνικής ενέργειας. Πολλές ανεπτυγμένες και αναπτυσσόμενες χώρες (Αγγλία, Φιλανδία, Κίνα, Τουρκία κ.ά.) σχεδιάζουν την κατασκευή νέων πυρηνικών εργοστασίων για να καλύψουν τις ενεργειακές τους ανάγκες και να απεξαρτηθούν από την ασταθή οικονομία του πετρελαίου. Η χρήση της πυρηνικής ενέργειας για ειρηνικούς σκοπούς σίγουρα δεν εγκυμονεί τους κινδύνους ενός πυρηνικού πολέμου με αποκαλυπτικές διαστάσεις όπως την κόλαση ενός «ατομικού μανιταριού» ή την άβυσσο ενός «πυρηνικού χειμώνα», όμως ενέχει συνεχώς τον κίνδυνο ενός νέου «Chernobyl» και την αβεβαιότητα της διαχείρισης των πυρηνικών αποβλήτων.

Η εξαντλητική εκμετάλλευση των φυσικών πόρων από τον σύγχρονο άνθρωπο δεν περιορίζεται μόνο στον ορυκτό πλούτο αλλά και στο φυτικό και ζωικό βασίλειο. Χαρακτηριστικό είναι το ινδιάνικο ρητό για τους πρώτους λευκούς μετανάστες της αμερικάνικης ηπείρου: «Όταν ο λευκός άνθρωπος σκοτώσει το τελευταίο βουβάλι, δηλητηριάσει τη τελευταία λίμνη και κάψει το τελευταίο δάσος τότε μόνο θα καταλάβει ότι τα δολλάρια δεν τρώγονται!». Η ίδια άμετρη, αλόγιστη και καταστροφική προς το περιβάλλον νοοτροπία χαρακτηρίζει δυστυχώς σήμερα όλες τις σύγχρονες κοινωνίες και αυτό ακόμη το μικρό μας νησί. Κατασπατάληση του πολύτιμου πόσιμου νερού, υπέρμετρη και αλόγιστη χρήση λιπασμάτων, ορμονών και φυτοφαρμάκων για πρώιμη και αυξημένη παραγωγή, που συχνά καταλήγει λόγω υπερπαραγωγής σε χωματερές.

Φάρμακα και ορμόνες που αυξάνουν την παραγωγή, υποβαθμίζουν την ποιότητα, ρυπαίνουν σημαντικά το έδαφος και τους υδροφορείς και βλάπτουν σοβαρά την υγεία των ανθρώπων. Το ίδιο συμβαίνει και με τα ψάρια! Τα ψάρια ελεύθερης βοσκής αντικαταστάθηκαν με τα ψάρια της εντατικής ιχθυοκαλλιέργειας, που εκτός από το DNA το μόνο κοινό που έχουν με τα φυσιολογικά ψάρια είναι ότι μεγαλώνουν σε θαλάσσιο νερό. Ορμόνες και εμβόλια στα κοτόπουλα και στους χοίρους για να αναπτυχθούν γρήγορα και να παράγουν πολύ κρέας και όλα αυτά μαζί με ψηλές δόσεις αδρεναλίνης που παράγουν τα ζώα λόγω της οργανικής καταπόνησής τους, καταλήγουν στο πιάτο μας με αδιευκρίνιστες αλλά αισθητές συνέπειες (π.χ. υπέρβαρα και πρώιμα ανεπτυγμένα παιδιά, νέοι με αλλεργίες και καρδιακά προβλήματα κ.ά.). Τόσο υπέρμετρη είναι η παραγωγή που για να καλύψει την ασύδοτη κατανάλωση κρέατος ο άνθρωπος άρχισε να παρεμβαίνει και να θέλει ν' αλλάξει τη «φύση των όντων», να διαταράξει τις διαχρονικές φυσικές τους ισορροπίες. Τι κατάφερε όμως;

[Συνεχίζεται]

